

Отак було, — в глуху осінню пору...

Анатолій Клименко

Отак було, — в глуху осінню пору,
Почула вранці ти несмілий тихий стук.
Спішиш, широко двері відкриваєш
На серця милий і знайомий звук.

Так, це Вона. Ти вже не помилилась.
Схвильованою трохи ти була.
Вона стояла, об одвірок прихилилась,
І ніби втома на чоло лягла.

Через поріг перевела, не посадила,
Стояла і не знала, що сказати.
Вона до тебе лагідно всміхнулась,
Руки твоєї вже не стала забирати.

Стояли ви, тримаючись за руки.
Стояли поруч Радість і Любов.
І вже немає в світі тої муки,
Що може розділити вашу кров.

Стояли ті, хто душу піднімає,
Стояли поруч ті, хто серце веселить.
І так насправді інколи буває:
Любов іще жива, а серце вже болить.

31.10.2023